

ROMÂNIA
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

Decizia nr. 4478

Dosar nr. 968/46/2012

Ședința publică de la 25 noiembrie 2014

Președinte:	.X.	- judecător
	.X.	- judecător
	.X.	- judecător
	.X.	- magistrat-asistent

S-a luat în examinare recursul declarat de reclamanta S.C. .X. SA împotriva sentinței civile nr. .X. din 15 mai 2013 a Curții de Apel .X. – Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal, au lipsit atât recurenta și reprezentanții săi legali, administratorii judiciari .X. SPRL și .X. SPRL și administratorul special Stănescu Nicolae Bogdan Codruț, cât și intimata-pârâtă Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili.

Procedura completă.

S-a prezentat referatul cauzei, arătându-se că intimata a solicitat judecarea cauzei în lipsă, după care Curtea, constatând pricina în stare de judecată, a reținut-o spre soluționare.

ÎNALTA CURTE

Asupra recursului de față;

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

I. Circumstanțele cauzei

1. Hotărârea primei instanțe

Prin sentința civilă nr. .X. din 15 mai 2013, Curtea de Apel .X. – Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a respins, ca neîntemeiată, acțiunea formulată de reclamanta S.C. .X. SA, astfel cum a fost precizată, în contradictoriu cu pârâta Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili, prin care a solicitat anularea Deciziei nr. 421/2012, prin care s-a soluționat contestația împotriva Deciziei de impunere nr.

F-.X./03.04.2012, anularea parțială a acestei din urmă decizii, în ceea ce privește punctul 3 privind obligativitatea plății sumei de .X. lei, compusă din suma de .X. lei vărsăminte pentru persoanele cu handicap, suma de .X. lei dobânzi/majorări de întârziere și suma de .X. lei penalități de întârziere, precum și a raportului de inspecție fiscală nr. F-.X./ 03.04.2012 cu privire la obligativitatea plății sumei de .X. lei și obligarea A.N.A.F. la plata sumei susmenționate, actualizată cu indicele de inflație până la data plății integrale și a dobânzii aferente de la data reținerii sumei în mod nelegal și până la data plății integrale a acesteia.

Pentru a pronunța această soluție, instanța de fond a reținut următoarele:

În perioada 2008-2011, reclamanta a încheiat contracte de prestări servicii publicitate cu anumite societăți, între care S.C. .X. S.R.L. .X. și S.C. .X. S.R.L. .X., în ipoteza prevăzută la art. 78 alin. (3) lit. b) din Legea nr. 448/2006.

Astfel, se reține că reclamanta a încheiat contracte cu S.C. .X. S.R.L., aflate sub incidența Normelor de aplicare de aplicare a Legii nr. 448/2006 - din anul 2007- privind procedura de autorizare a unităților protejate, conform căreia „în vederea autorizării ca unitate protejată, solicitantul trebuie să se încadreze în urma din următoarele situații: a) operatori economici cu personalitate juridică, indiferent de forma de proprietate și organizare, în cadrul cărora cel puțin 30% din numărul total de angajați cu contract individual de muncă sunt persoane cu handicap”.

Sub acest aspect, s-a făcut dovada că această societate comercială are calitatea de persoană protejată autorizată, conform Ordinului nr. 60/2007.

În anul 2011, reclamanta a perfect un contract de parteneriat și cu S.C. .X. S.R.L., aflat sub incidența noii reglementări a autorizării, introdusă prin Ordinul nr. 1372/2010, unde la art. 3 lit. a) se prevede că în vederea autorizării ca unitate protejată, entitatea trebuie să se încadreze în una dintre situațiile prevăzute de art. 44 din Normele de aplicare a Legii nr. 448/2006, aprobate prin H.G. nr. 268/2007, și anume, „operatori economici cu personalitate juridică, indiferent de forma de proprietate și organizare, care au cel puțin 30% din numărul total de angajați persoane cu handicap încadrate cu contract individual de muncă”.

Și în privința acestei societăți comerciale, s-a făcut dovada existenței autorizării ca persoană protejată, astfel că, este infirmată reținerea organului fiscal în ceea ce privește inexistența acestor documente justificative.

În opinia reclamantei, însă, pentru a opera prezumția absolută instituită în favoarea sa, de respectare a dispozițiilor art. 78 alin.3 lit. b) din Legea nr. 448/2006, se susține că trebuia doar să facă dovada respectării dispozițiilor art. 43 alin. 2 și 5 din H.G. nr. 268/2007, respectiv contract comercial, factură și dovada plății, iar activitatea persoanei cu handicap angajate urmând a fi atestată prin contractul individual de muncă al persoanei cu handicap angajate, fișa postului sau orice alt document emis de conducătorul unității protejate autorizate, ceea ce se susține că a dovedit prin înscrisurile prezentate organului de control.

Coroborând prevederile art. 43 din H.G. nr. 268/2007, reprezentând Normele de aplicare a Legii nr. 448/2006, text modificat prin H.G. nr.89/2010, se concluzionează în sensul că activitatea persoanei cu handicap reprezintă ansamblul activităților realizate integral sau parțial de persoana cu handicap, în scopul obținerii produsului comercial contractat, dovedite cu contract individual de muncă, fișa postului și orice alt document provenit de la conducătorul unității protejate.

În prezenta cauză, obiectul activității ce urma a fi prestată de persoanele cu handicap din cadrul celor două societăți comerciale l-au reprezentat „serviciile de publicitate”, servicii despre care organul fiscal nu susține că nu s-au realizat, ci faptul că nu s-a justificat cu documentele prevăzute de actul normativ în vigoare, desfășurarea prin implicarea directă în prestarea acestora de către personalul cu handicap din cadrul unităților protejate, așa cum recunoaște șef serviciu marketing din cadrul SC .X. în nota explicativă.

Astfel, analizând înscrisurile anexate, a rezultat că au fost prezentate documente ce atestă încadrarea numai a câte unei persoane cu handicap în unitățile protejate cocontractante, (.X. - la S.C. .X., în privința celeilalte persoane .X. – neexistând dovada certificatului de persoană cu handicap și .X. - la S.C. .X.), fără a se putea stabili dacă respectivele persoane au fost implicate efectiv în serviciul de publicitate achiziționat de reclamantă, cu atât mai mult cu cât, parte din acești angajați nu aveau pregătirea necesară realizării activității, iar pentru alții, handicapul nu permite folosirea în acest gen de activitate. De altfel, contractele depuse conțin prevederi generice, fără a se putea stabili implicarea acestora la realizarea produsului achiziționat.

La dosar există anexa nr. 59 cuprinzând vărsămintele de la persoanele juridice cu handicap neîncadrate, dar aceasta nu poartă datele necesare considerării acesteia ca document justificativ, în sensul că nu face dovada precizărilor existente în reglementarea legală aplicabilă

cauzei și nu sunt prezentate facturi în care să se regăsească explicitate serviciile și prețul acestora.

Pe de altă parte, se subliniază că societățile contractante nu au probat că s-ar afla în ipoteza de excepție prevăzută de art. 78 alin. 4¹ din lege, în modificarea introdusă la 10.06.2010, respectiv a condiției „ca minim 75% din profitul obținut să fie destinat programelor de integrare socioprofesională pentru persoane cu handicap din organizațiile respective. Astfel, acestea au obligația de a prezenta un raport financiar la fiecare început de an, din care să rezulte cum au fost utilizate fondurile obținute prin activitatea comercială”.

De asemenea, așa cum s-a menționat anterior, nici în motivarea cererii introductive și nici în precizarea la acțiune, reclamanta nu a detaliat argumentele pentru care apreciază ca netemeinică și nelegală stabilirea în sarcina sa a obligației de plată, ci face referiri exprese la necompetența materială a organului fiscal și cu privire la existența prezumției de respectare a dispozițiilor art. 78 alin. (3) lit. b) din Legea nr. 448/2006, ceea ce nu este suficient în anularea actelor administrative contestate.

Cu privire la solicitarea de restituire a dobânzilor, se vor urma prevederile pct. 4 Cap. 2 din Anexa la OMFP nr. 1899/2004 pentru aprobarea Procedurii de restituire și de rambursare a sumelor la buget, precum și de acordare a dobânzilor cuvenite contribuabililor pentru sumele restituite sau rambursate cu depășirea termenului legal, aspect ce nu poate face obiectul prezentei acțiuni.

2. Calea de atac exercitată în cauză

Împotriva sentinței civile nr. .X. din 15 mai 2013 a Curții de Apel .X. – Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, a declarat recurs, în termen legal, reclamanta S.C. .X. S.A., criticând-o pentru nelegalitate și netemeinicie.

Recursul declarat de reclamantă s-a întemeiat pe dispozițiile art. 304 pct. 9 și art. 304¹ Cod procedură civilă, în temeiul cărora s-a solicitat modificarea hotărârii atacate, în sensul admiterii acțiunii, astfel cum a fost precizată.

În dezvoltarea motivelor de recurs, reclamanta a reiterat, în esență, susținerile formulate prin cererea de chemare în judecată, referitoare la emiterea deciziei contestate de către o instituție care nu avea competența materială de a constata îndeplinirea, respectiv, neîndeplinirea obligațiilor prevăzute de art. 78 alin. (3) din Legea nr. 448/2006 și la aplicarea sancțiunii în cuantum și modalitatea prevăzută de lege.

Recurenta a susținut că, în mod neîntemeiat, instanța de fond a respins critica privind necompetența materială a pârâtei, fără a analiza, în detaliu, susținerile pe care le-a formulat atât prin acțiunea introductivă, cât și prin concluziile scrise, referitoare la faptul că una dintre instituții publice, care era și abilitată legal, în speță, Inspectoratul Teritorial de Muncă .X., a statuat că societatea a respectat obligațiile prevăzute la art. 78 alin. (3) lit. a) din Legea nr. 448/2006, republicată.

Reclamanta a arătat că este nejustificată susținerea instanței de fond, conform căreia Inspectoratul Teritorial de Muncă .X. nu a verificat obligația de plată la bugetul consolidat a sumei reprezentând 50% din salariul de bază minim brut, având în vedere că organele de inspecție a muncii au verificat respectarea dispozițiilor art. 78 alin. (2) și (3) din Legea nr. 448/2006, republicată, astfel cum, inclusiv intimata a recunoscut prin întâmpinarea depusă la dosarul de fond.

Ori, art. 78 alin. (3) din actul normativ menționat se referă exact la posibilitatea ca societatea să opteze pentru una din cele două obligații prevăzute de acest text de lege, situație în care, dacă S.C. .X. S.A. a respectat una dintre ele, în speță, dispozițiile art. 78 alin. (3) lit. b), nu poate fi obligată și la respectarea prevederilor art. 78 alin. (3) lit. a).

Recurenta a afirmat că, prin înlăturarea apărărilor pe care le-a formulat, instanța de fond a iscat un conflict juridic deoarece prin recunoașterea valabilității actelor administrative contestate în cauză, a invalidat procesul-verbal de control seria .X., emis de Inspectoratul Teritorial de Muncă .X., și-a depășit atribuțiile cu care a fost învestită prin cererea dedusă judecății și și-a încălcat propria competență materială.

În opinia reclamantei, susținerea instanței de fond conform căreia, societatea nu a detaliat argumentele pentru care apreciază ca netemeinică și nelegală stabilirea în sarcina sa a obligației de plată, este nefondată.

A arătat că prin afirmațiile înserate în acțiunea introductivă și probate cu înscrisurile depuse la dosar, a făcut dovada că a respectat dispozițiile art. 78 alin. (3) lit. b) din Legea nr. 448/2006, întrucât pentru a beneficia de prezumția absolută de respectare a prevederilor legale în vigoare instituite în favoarea oricărei autorități sau instituții publice care optează pentru îndeplinirea condițiilor prevăzute de textul de lege menționat, trebuia să facă doar dovada respectării prevederilor art. 43 alin. (2) și (5) din H.G. nr. 268/2007, dovadă pe care a făcut-o la momentul efectuării inspecției fiscale, conform documentelor existente la dosar.

3. Apărările formulate de intimata Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili

Prin întâmpinarea formulată în cauză, intimata-pârâtă Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili a solicitat respingerea recursului ca nefondat și menținerea hotărârii atacate ca legală și temeinică, reiterând apărările formulate pe parcursul soluționării litigiului în primă instanță.

II. Considerentele Înaltei Curți asupra recursului

Analizând actele și lucrările dosarului, sentința recurată în raport de motivele de recurs formulate și din oficiu, în limitele prevăzute de art. 304¹ Cod procedură civilă, Înalta Curte reține următoarele:

Susținerile recurente-reclamante privind necompetența materială a organului fiscal de a constata respectarea, respectiv, nerespectarea prevederilor Legii nr. 448/2006, republicată, cu modificările și completările ulterioare, sunt neîntemeiate.

Potrivit dispozițiilor art. 78 alin. (2), (3) și (5) din Legea nr.448/2006, republicată, cu modificările și completările ulterioare, invocate de recurentă în susținerea acestei critici,, „(2) Autoritățile și instituțiile publice, persoanele juridice, publice sau private, care au cel puțin 50 de angajați, au obligația de a angaja persoane cu handicap într-un procent de cel puțin 4% din numărul total de angajați.

(3) Autoritățile și instituțiile publice, persoane juridice, publice sau private, care nu angajează persoane cu handicap în condițiile prevăzute la alin.(2), pot opta pentru îndeplinirea uneia dintre următoarele obligații: a) să plătească lunar către bugetul de stat o sumă reprezentând 50% din salariul minim brut pe țară înmulțit cu numărul de locuri de muncă în care nu au angajat persoane cu handicap; b) să achiziționeze produse sau servicii realizate prin propria activitate a persoanelor cu handicap angajate în unitățile protejate autorizate, pe bază de parteneriat, în sumă echivalentă cu suma datorată la bugetul de stat, în condițiile prevăzute la lit. a)./.../

(5) Monitorizarea și controlul respectării prevederilor alin. (2) și (3) se fac de către Inspekția Muncii.”

Conform prevederilor art. 100 alin. (1) lit. c) din legea menționată, în vigoare la data emiterii actelor administrative contestate, constituie contravenție și se sancționează cu amendă de la 15.000 lei la 20.000 lei, nerespectarea dispozițiilor art. 78 din lege, iar alin. (3) al aceluiași articol prevede: „Constatarea contravențiilor și aplicarea amenzilor contravenționale prevăzute la alin. (1) lit. c) se fac de către personalul Inspekției Muncii.”

Din interpretarea dispozițiilor legale menționate rezultă că monitorizarea și controlul respectării prevederilor alin. (2) și (3) din Legea nr. 448/2006, se realizează de către Inspekția Muncii numai în ceea ce privește obligația de a angaja persoane cu handicap sau de a plăti o sumă calculată conform prevederilor legale mai sus-enunțate, nu și în privința administrării acestei sume, sub aspectul declarării, stabilirii, verificării fiscale și colectării contribuției, care intră în competența Agenției Naționale de Administrare Fiscală, potrivit art. 1 alin. (3) din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare.

În cauză, reclamanta a solicitat anularea Deciziei nr. 421/2012 emisă de Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția de Soluționare a Contestațiilor, prin care a fost respinsă ca neîntemeiată contestația formulată de societate împotriva Deciziei de impunere nr.F-.X./ 03.04.2012.

Decizia de impunere nr. F-.X./03.04.2012 a fost emisă de Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili – Activitatea de Inspekție Fiscală în baza Raportului de inspekție fiscală nr.F-.X./ 03.04.2012, întocmit în conformitate cu prevederile art. 94 și art. 95 din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, prin care s-a stabilit în sarcina reclamantei obligația de plată a sumei totale de .X. lei, reprezentând .X. lei vărsăminte de la persoane juridice, pentru persoanele cu handicap neîncadrate, .X. lei dobânzi/majorări de întârziere aferente și .X. lei penalități de întârziere.

Prin urmare, în acord cu opinia exprimată de judecătorul fondului, instanța de control judiciar reține că verificarea achitării obligațiilor de plată la bugetul de stat consolidat, categorie în care intră și vărsămintele de la persoanele juridice pentru persoanele cu handicap neîncadrate, conform prevederilor Ordinului M.F.P. nr. 80/2007, este dată în competența autorității publice pârâte, fiind distinctă de atribuțiile de monitorizare și control ce revin Inspekției Muncii, potrivit art. 78 alin. (5) din Legea nr. 448/2006.

În fundamentarea acestei concluzii, prima instanță a aplicat în mod corect dispozițiile legale incidente în speță, în raport de elementele de fapt ale cauzei, a analizat toate susținerile formulate de reclamantă prin cererea de chemare în judecată și a înlăturat, motivat, argumentele prezentate de societate referitoare la respectarea obligațiilor prevăzute de art. 78 alin. (3) din Legea nr. 448/2006, raportat la conținutul

procesului-verbal de control seria .X., încheiat de Inspectoratul Teritorial de Muncă .X..

Susținerea recurenței conform căreia, prin invalidarea procesului verbal de control încheiat de Inspectoratul Teritorial de Muncă .X., instanța de fond și-a depășit atribuțiile cu care a fost învestită prin acțiunea dedusă judecătii, nu poate fi reținută.

Astfel, în considerentele hotărârii recurate, prima instanță nu a analizat legalitatea și temeinicia procesului-verbal de control întocmit de organele de inspecție a muncii, iar referirea la constatările din cuprinsul acestuia a fost făcută numai în contextul apărărilor formulate de reclamantă, fără ca, concluzia exprimată cu privire la legalitatea actelor administrativ fiscale contestate în cauză, în temeiul art. 218 alin. 2 din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, să echivaleze cu o pronunțare asupra legalității procesului-verbal de control.

În ceea ce privește criticile formulate de reclamantă pe fondul pricinii, Înalta Curte apreciază, de asemenea, că sunt neîntemeiate.

Analizând materialul probator administrat de părți, în mod corect instanța de fond a reținut că reclamanta nu a respectat dispozițiile art. 78 alin. (3) lit. b) din Legea nr. 448/2006, deoarece nu s-a făcut dovada cu documentele prevăzute la art. 43 alin. (5) din H.G. nr. 268/2007, că persoanele cu handicap angajate de unitățile protejate autorizate au desfășurat în mod direct serviciile contractate, în sensul că nu au fost prezentate contracte individuale de muncă ale persoanelor cu handicap angajate, fișele de post ale acestora sau orice alt document emis de conducătorul unității protejate autorizate, care să probeze achiziționarea de produse sau servicii realizate prin propria activitate a persoanelor cu handicap angajate.

În condițiile nerespectării cerinței legale menționate, împrejurarea că S.C. .X. S.R.L. și S.C. .X. S.R.L., cu care reclamanta a încheiat contracte de prestări servicii de publicitate, îndeplinesc condițiile prevăzute de lege pentru funcționarea ca unități protejate, nu este de natură a conduce la exonerarea reclamantei de obligația de plată a sumei stabilită în sarcina sa prin actele administrativ fiscale contestate.

Pentru considerentele expuse, nefiind identificate motive de reformare a sentinței atacate, în temeiul dispozițiilor art. 20 din Legea nr.554/2004 și art. 312 alin. (1) Cod procedură civilă, Înalta Curte va dispune respingerea recursului declarat de reclamantă, ca nefondat.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII**

DECIDE:

Respinge recursul declarat de reclamanta S.C. .X. S.A. împotriva sentinței civile nr. .X. din 15 mai 2013 a Curții de Apel .X. – Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, ca nefondat.

Irevocabilă.

Pronunțată, în ședință publică, astăzi 25 noiembrie 2014.

Judecător,

X.

Judecător,

.X.

Judecător,

.X.

Magistrat-asistent,

.X.